

The beach – Sarah Vanhee/hetpaleis

Het strand, brandpunt van het tienerleven

RECENSIE 17.11.2025
Leestijd 5 — 8
minuten

#180

15.09.2025 — 14.12.2025

Transdisciplinair kunstenaar Sarah Vanhee onderzoekt wat alle jongeren bezighoudt maar waarover ze moeilijk(er) durven spreken: seksualiteit. In *The beach* gaat ze samen met hen die oefening ten volle aan. Tegen de achtergrond van zon, zee en strand reflecteren de (jonge) makers over de chaos die intimiteit met zich meebrengt.

Liesbeth De Clercq

Liesbeth De Clercq behaalde een master Theater- en Filmwetenschappen aan Universiteit Antwerpen. Ze is als dramaturg actief in het jeugdcircuit.

Een nagemaaht strand, wondermooi vervaardigd uit textiel (Théo Demans) loopt langzaam vol met acht jongeren. Zelfzeker nemen ze een voor een ruimte in; op een strandhanddoek, luchtbed of ligstoel. Vanop een weloverwogen afstand wisselen ze blikken uit. Ver genoeg van elkaar om zich veilig te voelen, dicht genoeg om opgemerkt te worden. Zelfbewust trekken ze de aandacht. Ze smeren zonnecrème, schudden de haren los, zwieren met hun benen en

ontbloten de schouders. Vanhee vat in één beeld samen waar het om draait in de tienerjaren: gezien worden.

Een voice-over kleurt de inhoud van de strandrituelen. We horen ontboezemingen over onmogelijke, geheime, onverantwoorde of zondige liefdeservaringen. De ingesproken teksten zijn geschreven door tien andere jongeren tijdens een voortraject. De ondertiteling geeft aan dat de jonge spelers op de Bühne een 'interpretatie' brengen van die woorden. Ze zijn geen eigenaar van de getuigenissen, maar belichamen ze. Het procedé, de belichaamde representatie van niet-dominante kennis, ligt in de lijn van Vanhees vorige werk, waarin ze veelal buiten de theatermuren non-hiërarchische kennisoverdracht mogelijk maakte. De jongeren 'zijn' niet, maar 'representeren'. In *The beach* gaat het om alle mogelijke jongeren.

Of om willekeurige jongeren? De keuze om de audio te interpreteren creëert vervreemding en verkleint vereenzelviging. Al zijn de fragmenten inhoudelijk prikkelend, ze brengen geen nieuwe betekenis bij. Vanhee laat weinig ruimte voor dialoog met de fragmenten. Doordat de jonge spelers de tekst letterlijk weergeven, fungeren ze als doorgeefluik. Daardoor vertelt *The beach* veel, maar beroert het weinig.

“Vanhee vat in één beeld samen waar het om draait in de tienerjaren: gezien worden.”

Zouden de verhalen beter tot hun recht komen als ze een authentiek gezicht krijgen? Misschien, maar het thema maakt de betrokken jongeren, zowel voor als achter de schermen, erg kwetsbaar. Omdat een-op-een identificatie ontbreekt, bouwt Vanhee

---

RECENT VERSCHENEN

Like the full
moon says –
Malpertuis /
Bérangère
Bodin & Ivan
Fatjo

De eeuwige bron van
de jeugd

Liv Laveyne

Benvenuto
Cellini – de
Munt /

een buffer in die mogelijke negatieve reacties dempt en veiligheid probeert te verzekeren. De geïnstalleerde afstand lijkt zo ook een voorwaarde om de voorstelling te kunnen maken.

Thaddeus Strassberger & Alain Altinoglu

This is a (gay) man's world, but...

Lena Meyskens

SEKSUELE EXPRESSIE

Het interpreteren verruimt naar verbeelden. De spelers likken driftig aan een ijsje, terwijl de tekst bevraagt wat seks nu precies inhoudt. De conventionele antwoorden – reflecties over voortplanting, seksuele oriëntatie en *consent* – kantelen wanneer drie nieuwe jongeren verschijnen. Bloed

druipt langs hun kin. Ze hebben geproefd van 'niet-conservatieve seks'. Gehuld in felle en fluorescerende kleren omsingelen ze ongenaakbaar de anderen. Aangesterkt door die nieuwe energie metamorfoseert de ruimte. Het strand krijgt grillige vormen. De kostuums worden amorfer, waardoor de jongeren steeds meer op zeewezens beginnen te lijken.

De statische tableaux verglijden naar dynamische scènes op populaire muziek. Aan een stevig tempo volgen uitdagende poses elkaar op, waarbij de jongeren zichzelf intiem aanraken. Hun houdingen culminerend in een dansante stereotyperende invulling van lust. Wie aanbeden wil worden, kronkelt als een slet (vrouwen) of gedraagt zich als een *badboy* (mannen), zo insinueren de bewegingen. Verleiden betekent seksueel provoceren.

Die clichématige beeldvorming, gepaard met expliciet taalgebruik, mist haar impact niet. Voor het eerst ontstaat er ruimte bij de zaal om te reageren. Voor de jongeren in het publiek lijkt het veel makkelijker om zich te verhouden tot de seksistische weergave van lust dan tot de authentieke, die kwetsbaarheid in zich draagt. Het is de taal die ze (her)kennen, omdat (online) media en entertainment ze ermee omringen – ook een dansscène refereert aan pornografie. Omdat de betekenis wat zoek is, voelt de overdrijving nogal leeg aan. Zet Vanhee zij die bepalen wat sexy is te kijk? Geeft ze een tegenreactie tegen een ideaalbeeld? Of is dit gewoon een nieuwe blik op intimiteit?

RECENSIES DOSSIERS Q
ARCHIEF MULTIMEDIA
ABONNEER MULTILINGUAL
ADVERTEREN VERDEELPUNTEN

“Wie aanbeden wil worden,
(vrouwen) of gedraagt zich
als een *badboy* (mannen).”

Abrupt wisselt de sfeer opnieuw naar de realiteit van het strand. Onweer breekt los. Wanneer de storm gaat liggen, verzamelen

de jongeren zich rond een kampvuur. Twee spelers maken zich beurtelings los van de groep. Afwisselend kijken ze vooraan op de bühne het publiek indringend aan, terwijl de audiostem getuigt over seksueel grensoverschrijdende ervaringen. Ik voel opluchting omdat de twee niet samenvallen met de getuigenissen, maar ook ongemak, omdat de scène toont hoe noodzakelijk het gesprek rond dit topic nog steeds is.

WARS VAN TABOES

Vanhee schuwt geen taboes.

Waarheidsgetrouw aan de belevingswereld van jongeren – die indruk wekt althans de tekst – overschouwt de voorstelling allerlei perspectieven op seksuele beleving. Vanhee monteert de waarachtige vertellingen losjes aan elkaar en combineert ze afwisselend met realistische, karikaturale of utopische beelden. Daardoor, hoe prachtig ook vormgegeven, loopt *The beach* meermaals vast in de vele richtingen die het kiest.

Er ontbreekt ook één belangrijke invalshoek: seksueel plezier. In *The beach* wordt intimiteit erg donker gekleurd. De urgentie van de voorstelling zit misschien vervat in die schaduwkant, maar als alle verhalen een plek krijgen, geldt dat dan ook niet voor de fijne ervaringen? Of is het naïef om te denken dat beide zijden naast elkaar kunnen bestaan?

In *The beach* diept Vanhee op wat bij jongeren onder het wateroppervlak kolkt en borrelt. Vrees voor ongekend gebied kent ze niet, ze zoekt tot op de bodem. Voor een publiek werkt *The beach* als een aquarium. Een ontoereikend universum achter glas, waar je moeilijk bij kan, maar gefascineerd naar zit te kijken.

De speellijst vind je [hier](#).

KRIJG JE GRAAG ONS PAPIEREN
MAGAZINE IN JOUW BRIEVENBUS? NEEM
DAN EEN ABONNEMENT.

REGELMATIG ONZE NIEUWSTE ARTIKELS
IN JOUW INBOX?
SCHRIJF JE IN OP ONZE NIEUWSBRIEF.

JE LEEST ONZE ARTIKELS GRATIS OMDAT
WE GELOVEN IN VRIJE, KWALITATIEVE,
INCLUSIEVE KUNSTKRITIEK. ALS WE DAT
WILLEN BLIJVEN BIEDEN IN DE
TOEKOMST, HEBBEN WE OOK JOUW
STEUN NODIG! STEUN ETCETERA.